

princip. Frihandel bruges som et politisk redskab for de stærke på de svages bekostning.

Dermed vil jeg ikke sige, at jeg er modstander af frihandel – naturligvis er jeg ikke det – men jeg er modstander af den form for frihandelsprincip, som gør sig gældende hos det politiske flertal her i Danmark, i de øvrige vestlige lande og i organisationen WTO. Her misbruges begreberne, de vendes på hovedet og gøres til et skal-keskul for protektionisme.

Det er hovedproblemet, synes jeg, når vi diskuterer den anden vigtige side, som ikke har været så meget inde i debatten endnu, nemlig problemet for de allerfattigste lande her i verden. Vi har drøftet miljøet meget, og derfor vil jeg gå over til den anden hovedproblemstilling: de fattige landes fødevarerforsyning.

Det er beskrevet i Information i dag, hvordan 1.200 organisationer, de såkaldte NGO'er, i deres forum i Rom i øjeblikket har udsendt og rettet en stærk kritik mod virkningerne af frihandelssystemet, som er et system, der reelt går ud på, at 6-7 multinationale virksomheder har sat sig på fødevarerhandelen internationalt. Det, som kaldes frihandel, består i virkeligheden i, at nogle ganske få globalt organiserede firmaer har sat sig på det hele, og efter den oprindelige lærebog er det sådan set det stik modsatte af frihandel. Det er monopolisering, som er essensen i frihandelsprincippet, sådan som det forvaltes af den vestlige verdens magthavere i dag, så de smukke ord skjuler i realiteten stort set det modsatte af, hvad de indeholder på overfladen.

WTO-liberaliseringen af verdenshandelen, som den altså kaldes, men som den jo i virkeligheden ikke er, har medført, at de fattigste lande er blevet efterladt i en uheldig situation, hvor de ikke er i stand til at opretholde og udvikle deres egen basale fødevarerforsyning, og hvor deres mulighed for på sigt at klare deres egne miljøproblemer og deres egne fødevarerforsyningsproblemer dag for dag formindskes. Det har vi i de rige lande hovedansvaret for, og det er intet mindre end en skandale, der her foregår. Det foregår skjult for de fleste menneskers dagligdag her i Danmark, det er også kun derfor, det kan foregå, og det er derfor, det er så vigtigt, at debatten kan komme frem.

Vi ved, at man kunne føre en anden politik. Man kunne fra dansk side give de fattigste ulande muligheder for at indføre de nødvendige beskyttelsesforanstaltninger, så de kunne få en skærm, bag hvilken de kunne opbygge deres produktion. Men de muligheder lægges øde af

markedskræfterne. De pågældende lande udsættes for de markedskræfter, som ødelægger deres muligheder for at opbygge en produktion. Vi skulle i stedet gå ind og sikre, at de kunne få bistand til at opbygge deres produktion, også under ly af de nødvendige beskyttelsesforanstaltninger, men det står WTO i vejen for.

Der har i den seneste periode været en tredobling af verdenshandelen med landbrugsprodukter. Det er sket i løbet af de sidste 20 år. Handelen udgør nu ca. 500 mia. US-dollars om året, og i den nævnte 20-års-periode er ulandenes andel af den samlede landbrugseksport faldet fra 40 pct. først i 1960'erne til 26-27 pct. midt i 1990'erne. Til gengæld har EU-landene mere end fordoblet deres markedsandel og sidder nu på 45 pct. af den internationale handel med landbrugsprodukter, og amerikanerne, der især arbejder aggressivt i Stillehavsområdet, står for 23 pct. De rige lande skubber de fattige ud af markedet, og hvordan gør de rige lande, heriblandt EU-landene, det? Jo, det gør de ved at give deres egne produkter en massiv økonomisk støtte, samtidig med at de indfører protektionistiske handelsbarrierer. På den måde forskubber de verdensmarkedet og fratager de fattigste ulande deres eksistensbetingelser. Det er kernen og essensen i WTO, de rige landes redskab til at berige sig selv på de fattigstes bekostning, og derfor er der brug for et brud med det såkaldte frihandelsprincip, som hersker i WTO.

Men det, vi må konstatere i dag, er, at et flertal i Folketinget, nemlig regeringspartierne, Venstre og De Konservative, ikke ønsker dette brud, tværtimod. De går ligefrem baglæns med fortolkningen af den dagsorden, som regeringspartierne sammen med V og K har fremsat. Der var dog i det mindste i den dagsorden, der blev vedtaget den 24. januar 1995, kimen til en forståelse af denne problemstilling. Der var dog i det mindste de første spæde skridt væk fra den handelsprotektionisme over for de fattige lande, som finder sted. Der var kimen til at sætte miljøet forud for frihandelsprincippet, og der var kimen til at dreje udviklingen. Men disse resultater er tabt på gulvet i dag på grund af hr. Ove Fichs og andre repræsentanter for regeringspartiernes manøvreringer sammen med de borgerlige. Af nogle taktiske, ubegribelige hensyn har man valgt absolut at skulle lave dagsordenen sammen med to partier, som ikke har nogen forståelse for de problemer, jeg lige har skitseret ganske kort her.